

Bilag 1.**Betænkning**

over

Forslag til Lov om Arbejdernes Forsørgelseskrav efter Ulykkestilsælde.

(Udgiven af Folketingets Udvalg den 18de April 1896.)

Det andet Forslag, som Udvalget har haft til Behandling, er det af afdøde C. Berg i 1891 fremsatte Endringsforslag til det da foreliggende Regeringsforslag, nu fremsat af medundertegnede S. C. Christensen i Erkendelse af, at dette Forslag til Lov om „Arbejdernes Forsørgelseskrav efter Ulykkestilsælde“ ikke har været underkastet nogen Underøgelse i Udvalg.

Dets Formaal er at give enhver i Riget bosat Person, som ernærer sig ved legemligt Arbejde for en Arbejdsgiver imod Løn eller for egen Regning, et Pengetrav, naar han rammes af et Ulykkestilsælde, som ikke er foranlediget ved hans egen, særdeles grove Stødesløshed eller under Udøvelse af en ulovlig Handling; paa samme Maade skulle de Personer have et Krav, som forsørgedes af en ved et saadant Ulykkestilsælde omkommen Arbejder. For en Række i Forslaget nærmere angivne Ulykkestilsælde — som i Korthed kunne betegnes som den moderne Industris Driftsulykker — foreslaas Byrden baaren af den paagældende Virksomhed, og for de øvrige Ulykkestilsælde foreslaas, at Kommunerne paa solidarisk Maade skulle indtræde, men Kravet være ens, hvad enten Ulykkestilsældet hører til den ene eller den anden af de to Kategorier, og hvad enten det er indtruffet under eller uden for vedkommendes Arbejde. Lovforslaget forudsætter, at de interesserede Arbejdsgivere ville tegne Forsikring imod Følgerne af deres Ansvarlighed efter Loven, hvad ej heller de enkelte Kommuner afføres fra at kunne gøre, men nogen direkte Forsikringspligt paalægges ikke. Der gives derimod Arbejderne en Fortrinnsret hos Arbejdsgiverne for deres Fordringer, og for disses Fyldestgørelse indestaar Statskassen, for saa vidt det er foreslaaet, at denne udreder Forsørgelsesbeløbene forstudsvis med Ret til Refusion.

Udvalgets Flertal erkender, at en saadan Ordning vilde medføre den overordentlig ønskelige Løsning af de store Banstøreligheder, som ere forbundne med at tilvejebringe en Sikring for alle Arbejdere uden at træde Industrien for nær, idet man paa det hele Samfund lægger, hvad man mener ikke rettelig og paa begrundet Maade at kunne paalægge Industrien. Efter dette Forslag vilde Arbejderne i det mindre og i og for sig usfarlige Haandværk komme ind under Forsørgelsesloven, hvad der hidtil ikke er lykkedes at naa i noget Land, og Landbrugets Arbejdere vilde for Massinulykker og lignende være under Arbejdsgivernes Ansvar og i øvrigt under de forenede Kommuners Forsørg; Landbrugets Forsikring er hidtil kun i Tyskland fuldt ud gennemført, i Østerrig kun for Massinulykker. Den Banstørelighed, som opstaar for en Arbejder ved at forsikre sig selv uden for Arbejdet, naar hans Arbejdsgiver har forsikret ham i Arbejdet, overvinder Forslaget paa den Maade, at det offentlige overtager Risikoen uden for Arbejdet. Usikkerheden ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om, fra hvilket Øjeblik Ansvaret „under Arbejde“ skal tage sin Begyndelse, en Usikkerhed, der har været Genstand for Underøgelse saavel i Arbejderkommissionen af 1885 som senere under Forhandlingerne paa Rigsdagen, vilde for Industriens Vedkommende blive et Spørgsmaal til Afgørelse imellem Arbejdsgivere (Forsikrings-